

μπογιά

μπογιά κ. **μποϊά, η**, ουσ. [<τουρκ. boya], η μπογιά. **1.** (γενικά) η βαφή, το χρώμα: «με τι μπογιά θέλεις να βάψω τους τοίχους;». **2.** στον πλ. **οι μπογιές**, χρωματιστά μολύβια για ζωγραφική: «ο δάσκαλος μας είπε ν' αγοράσουμε κι ένα κουτί μπογιές».

- (δεν) περνά η μπογιά του, **α.** (για πρόσωπα) (δεν) έχασε τη γοητεία του: «κάποτε συγκινούσε τις γυναίκες, αλλά τώρα που μεγάλωσε δεν περνά η μπογιά του || παρ' όλη την ηλικία του περνά η μπογιά του στις γυναίκες». **β.** (δεν) έχασε το κύρος του, τα προσόντα του, τις ικανότητές του, (δε) βγήκε εκτός συναγωνισμού: «όσο ήταν διευθυντής, τον υπολόγιζαν, αλλά απ' τη μέρα που βγήκε στη σύνταξη, δεν περνά η μπογιά του». (Λαϊκό τραγούδι: στις λέσχες και στα καμπαρέ **πέρναγε η μπογιά μου και με το ζόρι, μάγκα μου, τραβούσα τα λεφτά μου**). **γ.** (για πράγματα) δεν έχει πια χρησιμότητα, σταμάτησε η λειτουργία του ή η μόδα του: «τι περιμένεις πια για να πετάξεις αυτό το παλιοπαντέλονο, δεν κατάλαβες πια ακόμα πως δεν περνά η μπογιά του; || η βιομηχανία σταμάτησε να βγάζει αυτό το μοντέλο του αυτοκινητού, γιατί δεν περνά η μπογιά του». Πολλές φορές, μετά το ρ. της φρ. ακολουθεί το *πια* ή το *άλλο*.

- δεν πιάνει η μπογιά ή δεν πιάνει μπογιά, δεν μπορεί κάποιος να βάψει κάτι: «όπου υπάρχει σκουριά δεν πιάνει μπογιά».

- (δεν) πιάνει η μπογιά του, βλ. φρ. (δεν) περνά η μπογιά του.

- πέρασε η μπογιά του, βλ. φρ. δεν περνά η μπογιά του.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας